

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ.

‘Η ἐκτέλεισις.

Αἱ ἀκτῖνες τῆς ἡμέρας ἐφάνετο ὅτι διέσχιζον ἀκουσίως τὰς ἀναθυμιάσεις ὅσας εἶχε γενήσῃ· ἡ νύξ καὶ αἵτινες ἐξετείνοντο ἕως εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Βεζουβίου, τοῦ ὁποίου ὁ κρατὴρ ἐξερεύετο κατ’ ἀνίστα διαστήματα θυέλλας πυκνοῦ καπνοῦ, ὅστις προμηνύει πάντοτε βεβαίαν προσεχὴ ἐκρηξίν. Κανείς ναύτης δὲν ἐτόλμα νὰ ῥψοκινδυνεύσῃ τὴν λέμβον του εἰς τὸν λιμένα. Ὁ ἄλιεύ· ἡτοίμαζε καὶ αὐτὸς τὰ δίκτυά του σοβαρὸς καὶ σιωπηλὸς, ὑψίων κατὰ καιρὸν τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν. Ὁ σκοπὸς συνέπτα τὴν ὄρρυν, ἐκλαμβάνων ὡς σημεῖον κακοῦ οἰωνοῦ τὰς ἀπὸ τὴν ὀμίχλην προελθούσας ῥαγίδας τοῦ ὕδατος αἵτινες ἐσιάλαζον ἀπὸ τὸ ὄπλον του. Ὅλη ἡ φύσις τέλος πάντων ἐπαρουσίαζε πένθιμον φαινόμενον, καὶ προῆγγελλε θλιβερόν γεγονός.

Πέριξ τοῦ βασιλικοῦ κήπου, εἰς ἀπόστασιν πενήκοντα βημάτων, ὑπῆρχε πλατεῖα τῆς ὁδοῦ, κατὰ τὸν ἱστορούμενον χρόνον, ἐκτεινέζον νὰ ἐκτελῶσι τὰς ποινάς. Ἡ πλατεῖα αὕτη ἦτο περικυκλωμένη κατὰ τὴν ὥραν ταύτην ἀπὸ τρεῖς στίχους στρατιωτῶν μὲ τὸ ὄπλον ἐπ’ ὤμου, μεταξύ δὲ τῶν αἰχμῶν τῶν ὀπλίων διεκρίνετο ἐν φοδερὸν πῆγμα τὸ ὁποῖον δὲν ἐπερίμενεν εἰμὴ τὸ θῦμα. Ἀναριθμητὸν πλῆθος ἀνθρώπων ἐρραττε τὰς πιρακειμένας ἀγυῖας, καὶ τὰ πρόσωπα ὧν ἔρερον τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς θαρβύρου ἐκείνης περιεργίας, ἥτις ἐλκύει εἰς ὅλα τὰ μέρη τὸν λαὸν πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ποινῶν, καθὼς τὰ σαρκοδύρα σκοντάπτουν ἐπὶ τοῦ πτώματος. Εἶναι δὲ γενικὴ καὶ μοναδικὴ παρατήρησις ὅτι εἰς τὰ πλῆθη ταῦτα, τὰ ὁποῖα συσσωρεύονται πέριξ τοῦ τόπου ὅπου πηγαίνουν, ἄνθρωποι ν’ ἀφαιρέσῃ τὴν ζωὴν τοῦ ἀδελφοῦ των, αἱ γυναῖκες ἀποτελοῦν τὸ μεγαλείτερον μέρος.

Μετ’ ὀλίγον ἠκούσθη μακρόθεν ὑπόκωφος κρότος, καθὼς ὅταν ἀρχίζῃ ν’ ἀνασταλείται ἡ θάλασσα. Οἱ στίχοι τῶν στρατιωτῶν εἶχον ἤδη πολλάκις ἀνοιχθῇ διὰ νὰ πιράσῃ στίχοι διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν ταγματῶν, τὰ ὁποῖα περιεκύκλωνον ἐν λιτανείᾳ τὸ πῆγμα. Τέλος πάντων ἐφάνη βραδέως πλησιάζουσα μία μικρὰ ἄμαξα τὴν ὁποίαν ἠκολούθει καὶ τῆς ὁποίας ἐπροπορεύετο πλῆθος στρατιωτῶν. Εἰς τὴν ἄμαξαν ταύτην ἐκάθοντο δύο ἄνθρωποι, ὁ Ἑρρίκος Δεζαμπιέρης καὶ ὁ πνευματικὸς του. Τὸ εὐγενές ἦλος ἐκείνου ὅστις ἔμελλε μετ’ ὀλίγον νὰ προσφέρῃ τὴν κεφαλὴν του πρὸς ἐξιλέωσιν ὑποθετικοῦ ἐγκλήματος κατέπληξε τοὺς θεατάς. Ἀνέβη μὲ βῆμα σταθερὸν τὰς βαθμίδας τοῦ πηγματος, μεγάλῃ δ’ ὠχρότης ἐκάλυψε τοὺς χαρακτῆράς του ὅταν ἐρρίψε τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν θανατηφόρον μάχαιραν καμμία ὅμως συστολὴ δὲν ἐφάνη νὰ τοὺς ἀλλοιώσῃ. Ἐζήτησε νὰ τοῦ παραχωρηθῶσιν ὀλίγαι στιγμαὶ διὰ νὰ συγκεντρώσῃ τοὺς στοχαζομένους του, καὶ νὰ κατευθύνῃ τελευταίαν δέησιν εἰς τὸν Ὑψίστον ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἔμελλε νὰ παρευρισθῇ. Ὅταν ἠγέρθη, οἱ πλησιέστερον ἰστάμενοι πρὸς τὸ πῆγμα

ἔμειναν ἐκστατικοί, βλέποντες τὴν ἀλλοίωσιν ἧτις ἐγγίνετο ἐν διαστήματι τῶν ὀλίγων στιγμῶν καθ’ ἃ τὸ πρόσωπον τοῦ καταδίκου. Κεκαλυμμένον ἔχων πρόσωπον μὲ μαύρας κηλίδας, τοὺς ὀφθαλμοὺς κλεινοὺς καὶ ἀπλανεῖς, τοὺς χαρακτῆρας ὡς ἀπὸ σκελετοῦ πόρους τετραγαμένους, τὸ σῶμα ἀσθενὲς κλονούμενον, ὁμοιάζειν ἤδη λείψανον, καὶ θὰ τὸν ἐλάμβανον ἴσως δι’ ἄλλο ἄτομον, ἂν δὲν εἶχον τὴν δόμυχον πεποιθησιν ὅτι ὁ νέος αὐτὸς κατ’ ἀρχαίαν ἀπαθὴς δὲν ἐγκατέλειπε ποτὶς τὴν θέσιν του.

Τὸ τοιοῦτον διεδόθη καὶ ἐστερέωσεν ἐτι μᾶλλον τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ Ἑρρίκος ἦτον ἀληθῶς ἐνοχός, συμπαθεῖα τὴν ὁποίαν ὅλοι εἶχον κατ’ ἀρχαίαν αἰσθησιν διὰ τὴν νεότητά καὶ καρτερίαν τοῦ ἐξέλειψεν, πνευματικὸς τοῦ εἶχε σφίγγει διὰ τελευταίαν φορὰν τὰ χεῖρα, ὁ δῆμιος εἶχεν ἐτοιμάσει τὴν θανατηφόρον μάχαιραν, οἱ ἱερεῖς ἤρχίζον νὰ ψάλλωσι τὸν ἀκαίωτον ὅταν αἰσῇς τρομερὰ καὶ διαπεραστικὴ κραυγὴ προέβηκε τὴν ἀκοὴν τῶν θεατῶν. Ἀνθρωπὸς τις ἔριπτο εἰς κατὰλευον ἀπὸ ἀφρόν ἵππον, ἔδραμε, καλπάζων ὅταν ἠδυνήθη πλησιέστερα, καὶ, ἐγειρόμενος ἐπὶ τὴν ἀναβολῶν, ἔκαμε ν’ ἀντηλήσῃ μετ’ ἐκείνου τὴν αἰδέσει.

— Σταθῆτε! εἶναι ἀθῶος! σταθῆτε! κατὰ τὴν ταγὴν τοῦ πρίγγιπος! Διασχίζων τὸ πεπαιστωμένον πλῆθος, ὁ ἀπεσταλμένος ἐσειπεν εἰς τὸν ἀέρα ἐν ὧν ὁλον χαρτίον, τὸ ὁποῖον ἔκαμε σημεῖον ὅτι ὠρνεῖται ἐγγχειρίσῃ εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἐνόπλου δυνάμεως, οἱ τοῦ Ζυμπιέρης ἐνυστωρεύθησαν περὶ αὐτόν, ὁ ἀνέλιπτος αὕτη εἰδησις δὲν ἐφάνη νὰ ἐπρόσβληται τὴν παραμικρὰν ἐντύπωσιν εἰς τὸν δυστυχῆ ὅστις ἐμετ’ ὀλίγον ἀνίστασθαι ἐπὶ τοῦ πηγματος. Τοῦτο ἐπὶ φερὰν ἀμέσως βοηθείας, καὶ, ἐν μέσῳ τοῦ βορῆος καὶ τῆς γενικῆς ταραχῆς, οὔτε κἀν παρετήρησαν ἔμελλε τι, τὸ ὁποῖον ἐσταμάτησεν ἐπὶ τῆς πλατείας καὶ ἐκ τοῦ ὁποίου ἐπλήρην ὀρυμητικὰ μία νέα. Ἐν ἐκείνῃ εὐρέθη αὕτη γονυπετής πλησίον τοῦ σώματος τοῦ Ἑρρίκου τοῦ ὁποίου ἤρπαζε τὰς παγωμένας χεῖρας κραυγάζουσα.

— « Τέλος πάντων ἐσώθη! » ἡ φωνὴ αὐτῆς ἀκάλεσε πρὸς στιγμὴν τὴν ζωὴν εἰς τὸν κόλπον τοῦ θύματος, τὸ ὁποῖον ἀνοίγον τὰ ὄμματα κατέβλεψεν ὅταν προσπᾶθειν νὰ σφίγῃ τελευταίαν φορὰν τὴν ἄλμυρ (διότι αὕτη ἦτο) καὶ τῆς εἶπε.

— « Ὑγίαινε! Σὺ τὴν ὁποίαν τόσῳ ἡγάπησας ἀποθνήσκω, ἀλλ’ εἶμαι ἀθῶος, ἐσο εὐλογημένη καὶ καὶ ὁ πατὴρ μου, περὶ τοῦ ὁποίου . . . »

Δὲν ἠδυνήθη νὰ τελειώσῃ σπαταρωδὴ κίνησις ἐκ τῆς ταγῆς τὰ μέλη του, καὶ ἡ ψυχὴ του ἐπέταξε πρὸς τὸν οὐρανόν. Ἡ Ἀγνή δὲν ἐγνώριζεν ἀκόμη ὅλην τὴν δυστυχίαν. Ἀλλ’ ἐξ ἄλλης ἀφ’ ὅτι πρὸ ὀλίγου εἶχε ἀκούσει καὶ μὴ δυναμένη νὰ ἐνοήσῃ τοὺς λόγους μνηστῆρός της, ἠρθάνθη ἐκλειπούσας τὰς δυνάμεις καὶ ἠναγκάσθησαν νὰ τὴν μεταφέρωσιν εἰς τὸ ὄχημα τῆς, ὅπου κατ’ εὐτυχίαν λειποθυμία ἔθετε τέρμα τῇ στιγμῇ εἰς τὰς ἀθροονίας αἵτινες κατεσπάραν τὴν ψυχὴν της.